

[Knud Jespersen.]

to af deres absolut fornemste krav gennemført, så er der her tale om en misforståelse — og så forklare, hvori misforståelsen ligger.

Forliget har i al fald ført med sig, at man nu har bundet sig på boligområdet, på forsvarsområdet og i tvangsloven om en fremtidig overenskomst. Altså i det nye septemberforlig. Man kan nok spørge sig selv: hvad vil socialdemokratiske vælgere få ud af at stemme på socialdemokratiet? Vil de få mere indflydelse fra hr. Poul Hartlings side? Vil de komme ud for nye forlig, martsforlig, oktoberforlig, eller hvad skal der ske, hvordan vil man frigøre sig for det net, man har bundet sig i?

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger ved denne tredjebehandling om borgerpressens glæde navnlig over statsministeren. Det påstås, at statsministeren har fået en ny størrelse. Han er blevet meget større. Han er vokset med opgaverne, siger borgerpressen, og det kan naturligvis kun glæde mig. Men det kræver jo også omkostninger, hvis det er sådan, at man vokser så meget, og disse omkostninger har vel været, at man har måttet give køb på nogle af de ting, som tidligere forbundsformand hr. Anker Jørgensen så meget og udmærket talte om, og som jeg forstår hr. Anker Jørgensen i fortiden var enig med os om, men som statsministeren på den beskæftigelseskonference, specialarbejderforbundet havde, jo ikke har lyttet særlig meget til. Når borgerpressen roser statsministeren, så skal jeg ikke dømme, om det er berettiget eller uberettiget, men så hænger det vel sammen med glæden over, at endelig er statsministeren fuldt og helt kommet ind i rollen som den pantsatte bondedreng over for storparret hr. Anders Andersen og hr. Poul Hartling. Jeg er bange for, at det er noget sådant, der ligger bag. Det med bondedreng hentyder ikke til, at venstre bare skulle varetage storbøndernes interesser, nej, I varetager såmænd storkapitalens interesser helt og udelt. Det kan hr. Schlüter sikkert sige meget om i en kommende valgkamp, nærenstid den kommer.

Det, der står tilbage, er jo, at forliget i almindelighed har styrket kapitalens magt, at jordspekulationen er blevet fredet, at skattefidusinvesteringer er blevet godkendt, at dæmpning af lønindkomsterne har fået et blåt stempel, uanset at industriens lønar-

bejdere får en tredjedel af deres timeløn til gode, fordi de har et lønfterslæb på 34 pct. Og så kommer man med de langsigtede planers endegyldige perspektiv: derefter skal vi tage fat på besparelser, vi skal alle sammen spare 4½ mia kr. Nå ja, „alle sammen“, det er jo så meget sagt. For dem, der er blevet begunstiget ved kapitalvindingsskatten, fidusfradragene, de skal jo ikke give noget, de bestemmer selv, hvor meget de vil betale. Men den almindelige gemene hob i det danske folk, de skal altså betale 4½ mia kr. i besparelser. Jeg spørger igen: hvor vil man tage de penge? Er det folkepensionisterne, er det uddannelsen, eller er det oprustningen, er det jordspekulationen, eller er det de store skatteydere? Det havde været rimeligt, om socialdemokratiet for længst havde givet os et svar. Det har de altså ikke villet. Nu, fem minutter før tredje behandling går ind i sin afsluttende afstemning, ville det være rimeligt, om man i det mindste gav os et svar.

Ganske kort sammenfattende: vi støtter den mildning, der ligger i de begrænsede korttidsløsninger. Vi ved imidlertid, at temperaturen i vores land svinger hurtigt, og vi er jo mestre i dette høje ting. Selv om flertallet altid har ret og altid er meget klogere end vi andre, der jo hører til mindretallet, så svinger temperaturen endnu voldsommere i den politiske arena, hvor det ene skøn afløser det andet og somme tider krydser det foregående.

Efter dette forlig skal hr. Kjeld Olesen ikke glæde sig over, at de kortsigtede løsninger ikke har udløst bevægelser. Dem er der jo ingen der er modstander af. Det, man er modstander af, er den asociale tunge ende, der ligger. Det er de forsøg, der gøres på, efter at hr. Poul Hartling kom ud ad fordøren, at trække hr. Poul Hartling ind ad bagdøren. Man kan være evig forvisset om, at det stort set vil gå på samme måde, som det gik med Cæsar og spåmanden. Forliget er nok kommet, men det er jo ikke endegyldigt ført til ende. Dagen er kommet, men dagen er ikke gået, og hvis man opdager, at det, det drejer sig om ude i landet, det er, at hvis man skal sprænge forliget og bryde med hr. Poul Hartling, så bliver det nødvendigt at aktivisere den sociale, økonomiske og faglige kamp, så kommer den såmænd også nok, ikke på korttidsløsninger,